

[Rimstad.]

af en løsning af denne opgave kan vi med meget større autoritet og erfaring gå i gang med hjælpen til udviklingslandene.

Hvad de internationale nedrustningsbestræbelser angår, er vi vel enige med den højtærede udenrigsminister i målsætningen, men vi er måske ikke helt enige i midlerne til at nå dette mål. Men lad det her være nok at sige, at også vi betragter styrken, ligevægten, som den bedste fredsgaranti. I fortsættelse af denne opfattelse finder vi f. eks., at spørgsmålet om atombevæbning eller ej alt for ofte behandles ud fra et for følelsesmæssigt synspunkt og ud fra en stemning af ophidset panik. Der er desværre gået politik, og meget ensidig politik, i denne dybt alvorlige sag, som nu oven i købet skal gøres til genstand for en slags algangsbehandling, støttet af et af regeringens medlemmer. Vi er enige med den ærede konservative ordfører i, at det vil virke sagligt beroligende, hvis den højtærede statsminister klarlægger for os, om han billiger denne form for regeringsstøtte til et sådant algangsprojekt.

Hans Schmidt: Også jeg takker den højtærede udenrigsminister for redegørelsen.

Med hensyn til markedsplanerne får man det indtryk, at en sammenslutning af de seks og de syv alle forventninger til trods endnu ikke er i syne, og at den kan lade vente længe på sig. Den første tanke er da denne, om vi i samme grad som andre har tid nok til at vente, om vi har tid nok til at vente, indtil andre tager et afgørende skridt. Baggrunden for denne tvivl er den efterhånden fortvivlende situation, vort hovederhverv, landbruget, er ved at glide ind i. Afsætningen af landbrugsvarer er i trængsel på alle hovedmarkeder allerede nu, hvor virkningen af Europas deling i to markedsgrupper endnu knap nok er indtrådt på dette område. Det er med andre ord et spørgsmål, om den kraft og vitalitet, som præger udviklingen, nu også er ligeledes fordelt, eller om den dynamik, som udgår fra de seks, ikke trods alt vil gøre sig gældende i en nærmere fremtid til gavn også for os.

Også jeg deler tilfredsheden med, at Finland kan bydes velkommen som associeret til EFTA. Man må vel gå ud fra, at det

er lykkedes at finde en form, som ikke er til hinder for den sammenslutning af de seks og de syv, som den højtærede udenrigsminister jo også hævder fortsat må være målet.

Med hensyn til udviklingen inden for de seks står interessen om arbejdet for en fælles landbrugsordning inden for de seks lande så ubestridt i forgrunden, da det er på dette punkt, faren for vor eksport er størst. Den højtærede udenrigsminister påpegede, at de linjer, som også den reviderede Mansholtplan er opbygget på, kan føre til øget selvforsyning, og at dette ville være et for os ulykkeligt resultat. Men dette ulykkelige resultat fremstår, fordi vi ikke er inkluderet i Mansholtplanen, og denne plan synes at være en uundgåelig konsekvens af Romtraktaten. Man kan advare de seks imod at slå ind på en forstærket selvforsyningspolitik på dette område med den motivering, at det strider mod forsikringen om at følge en liberal politik og mod de høje mål, der ligger til grund for de europæiske samlingsbestræbelser. Det samme gælder i øvrigt også parterne i EFTA. Men hvad forholdet til de seks angår, forudsætter en sådan appel jo en langvarig deling i to markedsgrupper. Heroverfor står så invitationen eller muligheden for indtræden i de seks som en mere nærliggende løsning af problemet efter min opfattelse. Så vil vi bevare vor afsætning i hidtidigt omfang og få del i en forbrugsudvidelse, et forhold, som efter alt at dømme ikke kan fastholdes ved den dansk-tyske landbrugsaftale, i det lange løb i alt fald.

Den højtærede udenrigsminister konstaterede imidlertid også, at vi på intet tidspunkt må forestille os, at en egentlig og varig løsning af vort landbrugsproblem kan findes på anden måde end som led i en bred europæisk løsning. Alt i alt vil det så sige, at det er tempoet, der mere end andre forhold er afgørende for, at en snarlig løsning med sammenslutning af de seks og de syv er den mest nærliggende løsning. Det lyder indlysende, men jeg vil rejse det spørgsmål, om vi, om Danmark, har tid og råd til at vente, lige så længe som England har tid og råd til at vente.

Dertil kommer et andet forhold, som synes at bekræfte den opfattelse, at EFTA